

SİYAH
BEYAZ

ALEV ERMİŞ MAVİTAN

Dokunmak Üzerine
On Touching

29.01.2021 - 01.03.2021

Dokunmak Üzerine

PROF. DR. AYŞEGÜL İZER

ALEV ERMİŞ MAVİTAN

röportaj

AYŞEGÜL İZER: Öncelikle biraz senden ve geçmiş çalışmalarından bahsederek konuşmaya başlayalım mı? Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde hangi atölyede çalıştın ve mezun oldun?

ALEV ERMİŞ MAVİTAN: İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü Neşet Günel, Neşe Erdok Atölyesi mezunuyum.

A.İ.: Akademiden mezun olan sanatçılar genellikle hocalarının tarzında işler üretme eğilimindedir, bu sende görülüyor; sanatçı olmaya nasıl karar verdin ve sanat tercihinde bağımsız ilerlemeyi nasıl başardın?

A.E.M.: Her şey ailede başlıyor. Özellikle sanata yatkın olan ya da içinde sanatçı olan ailelerde, hem genetik bir durum hem de bulaşıcılık söz konusu. Babam IDGSA Resim Bölümü 49 mezunu. Armut dibine düşüyor yani. Hem öğretmenlerimden hem babadan hem de eşten farklı bir sanat tavrı koyabilmek sanırım bağımsız, kuvvetli, kişilikli bir yapı sayesinde olur.

A.İ.: Sanatının üretim koşulları üzerinde durmak istiyorum; mitolojik öyküler de içeren, cam altı resimleri geleneksel halk sanatları arasında özel bir yer edinmiştir. Senin "kadim sanat tekniği" diye adlandırdığın cam altı resmi, görünüşte kâğıt ya da tuval üzerine yapılmış resimlere benzese de çalışma yöntemi tam tersi zorlu bir çalışma sürecini gerektiriyor diye biliyorum, nasıl çalışıyorsun?

A.E.M.: Bu teknik zor bir teknik. Çizim ve boyama sıralaması sondan başa doğru yapılıyor. İmza, desen ve en belirgin ayrıntılardan başlanıyor. Ben de geleneksel cam altında olduğu gibi düz boyamalar yapmıyorum. Kendi tarzımı, pentürümü uygulayarak çağdaş bir yorum getiriyorum. Bir de hacimleme var. Bunu oluşturabilmek için yüksek ışıklı alanları önceden boyuyorum. Normalde bu alanlar en son boyanır.

A.İ.: İstanbul'da ve Yahşibey'de çalışarak bir dizi yeni iş ürettin; bir fikri işe dönüştürme sürecinden bahsedebilir misin, nasıl geliyor?

A.E.M.: Bu sergi az İstanbul, yoğunluklu olarak Yahşibey'deki atölyemde ürettiğim işlerden oluştu. Geçtiğimiz sene, son serginin son haftası, pandemi patlamasına denk geldi. Sergiyi son haftasında kapattık. Yaşanan az buz bir şey değildi. Etkilenmemek, bu yaşananların etkisi altına girmemek ve duyarlı bir sanatçı olarak ürünlerime yansımaması mümkün değildi. Bir fikir ya da etki, duyarlılık yoğunluğuna bağlı olarak sanatçının işine yansır, yansımaları gerekir.

A.İ.: Şu anda yaşadığımız şey bir arafta olma hali, ne kadar süreceğini bilemediğimiz pandemi sürecinden en çok "insan ilişkileri" etkilendi, serginin teması tam da bu konuya bir gönderme yapıyor, açar mısın?

A.E.M.: İnsan ve ilişkileri hep bir tarafından, çeşit çeşit tutabildiğim, sonsuz ilham veren bir alan benim için. Tam da bu noktada mecbur kaldığımız bu birbirimize dokunamama hali 12'den girdi resimsel alanıma ve üretimime. Konseptim "Dokunmak Üzerine" oluştu.

A.İ.: Sanatçılar bu tür kriz dönemlerinde daha verimli olur; yaratıcılıklarını sorunların çözümüne yönlendirir, mevcut koşullarda çalışmak için nasıl motive oldun, ne tür müzikler dinledin, neler izledin?

A.E.M.: Çalışmaya başlayacakları zaman "atölyeme gidip ağlayacağım" der bazı sanatçı arkadaşlarımız. Ağlamayız, ama yaratma süreci sancılı ve eziyetlidir. Biz en çok çalışabildiğimiz için mutlu oluruz. Çalışmadığı zamanlar hep suçluluk duyar benim türde sanatçılar. Pandemi sürecinde Yahşibey'deki atölyemde, doğanın sesini ve sessizliğini dinledim en çok. Yaprakların, kuşların, rüzgârın müziği idi dinlediğim müzik. Zaman zaman da çok beğendiğim müzikleri çalan radyo FIP'i dinle-

dim. Her gece de bir film, şehirde yapamadığımca...

A.İ.: Sanat bir serüven, bir yolculuk, günümüz sanat dünyası hakkındaki düşüncelerini öğrenebilir miyim?

A.E.M.: Sanat yolculuğunda yaratıcı ya da izleyiciye söyleyecek lafım çok. Ama sadece iki cümle kuracağım! İyi ki varlar... Yolları açık olsun.

A.İ.: Bir sergi sonlandıktan sonra diğer sergiye kadar seni nasıl bir süreç bekler?

A.E.M.: Bir sergim sonlandığında biraz dalga geçer, dinlenir, ertelediklerimi yaparım. Bir süre sonra tekrar, ufak ufak başlar çalışma süreci. Yeni konseptim çoğunlukla bir önceki sergi sürecinin sonlarına doğru zaten belirlenmiş olur. Zihnim hiç ara vermez yani...

A.İ.: İki atölyen var, biri merkezde, diğeri periferide; iki atölyenin de çalışma ortamı farklı; onsuz çalışmam dediğin neler var?

A.E.M.: Bu yaşadığımız çok ilginç süreçte tekrar anladım ki "onsuz çalışmam" diye bir şey yok. Yahşibey'deki atölyem mekân olarak çok imkânlı. Malzeme olarak eksikli. Işık çok önemli benim için bu süreçte bunun tadını çok çıkarttım. Bir şekilde malzeme temin ederseniz, bir şeyler bulup buluşturursunuz. Sanatçı her şartta her malzeme ile çalışmayı beceren kişidir. Daha ötesini dinlemem...

A.İ.: Yapıtlarını kurgulamadaki hayal gücün, imgelemin, dünya görüşün, tiyatro sanatına çok yakın duruyor, hatta sergilerinin isimleri adeta bir tiyatro oyunu sergiler gibi, yanılıyor muyum?

A.E.M.: Bana tiyatro mu sinema mı dersin sinema derim. Her sergimin ciğerinde yatan cümlem hayatın bir oyun bir tiyatro olduğu fikridir. Sergi isimlerim ise izleyiciyi biraz rahatlatıp açmak ve serginin tam içine çekmek içindir.

A.İ.: Resimlerinde her zaman pozitif bir bakış, neşe ve umut var, bu süreci nasıl yönetiyorsun, sanat anlayışını ve kendini besleyen kaynaklar neler?

A.E.M.: İnsanlarla, doğayla ve hayvanlarla neşeli, umutlu ve pozitif ilişkilerim var, bu şekilde geliyor içimden, başka türlü beni mutsuz ediyor. Bu hal sanat anlayışıma da yansıyor, beni besliyor, beni oluşturuyor.

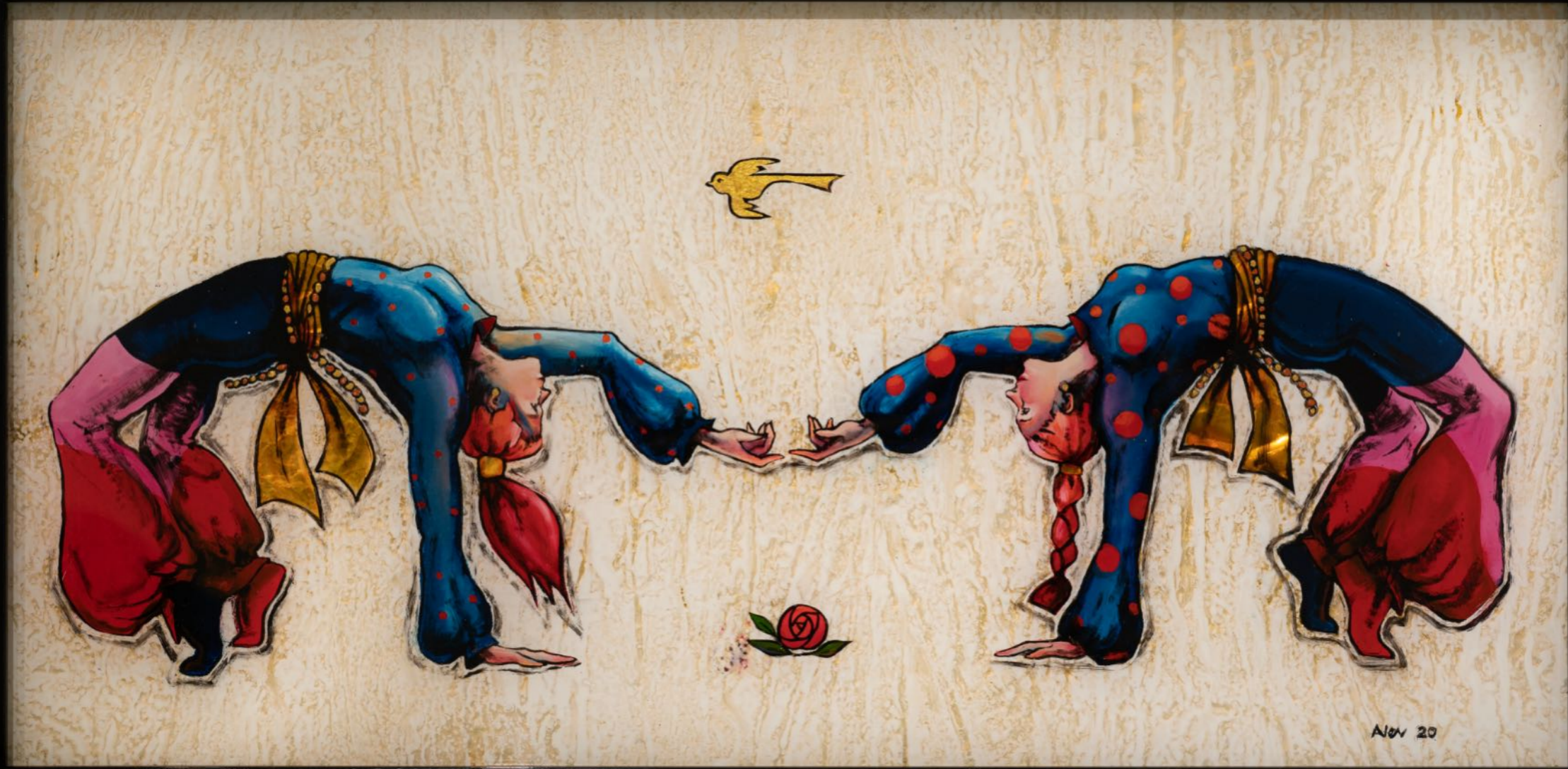
A.İ.: Pandemi süreciyle birlikte online, sanal sergilemeler gündeme geldi, hiç göremeyeceğimiz müzeler ve arşivleri online erişime açıldı. Fakat bir taraftan da bir yapıtın fotoğrafını görmek yeterli gelmez, onun yaşam enerjisini hissetmek, onu yaşamak gerekir diye düşünüyorum. Bu konu hakkındaki kişisel fikirlerin nelerdir?

A.E.M.: Sanal sergiler, sanat ürünlerine online erişim, gidip onları görme imkânından yoksun olanlar için iyi bir yol. Ama tabi ki gidip onlara dibinden bakmak, o enerjileri hissedebilmenin aslında tek yolu.

A.İ.: Son olarak bu yaşadığımız döneme ilişkin neler söylemek istersin?

A.E.M.: Bu güneşin altında kalıcı bir şey yok. Değişiyor, deviniyor, tekrar ediyor. Yine, yine, yine Hayat devam ediyor...

Sergimi ilk gezip bu güzel soruları derleyen sevgili arkadaşım Prof. Ayşegül İzer'e teşekkürlerimle...

Yeşil - Yeşil Green - Green, 2020
cam altı reverse glass
25 x 25 cm

On Touching

PROF. DR. AYŞEGÜL İZER ALEV ERMİŞ MAVİTAN

interview

AYŞEGÜL İZER: *First of all, shall we start by talking a bit about you and your previous works? Which studio did you study in and graduated from in the State Academy of Fine Arts?*

ALEV ERMİŞ MAVİTAN: *I graduated from İstanbul State Academy of Fine Arts, Department of Painting, from the studios of Neşet Günal and Neşe Erdok.*

A.İ.: *Artists who graduate from the Academy are usually tend to produce works in the style of their teachers, but this is not the case for you. How did you decide to be an artist and how could you manage to progress independently in your choice of art?*

A.E.M.: *It all starts in the family. Especially in the families that are prone to arts or include artists, there is both a genetic predisposition and a case of contagiousness. My father is a graduate of İstanbul Academy of Fine Arts, department of Painting in 1949. So, the pear does not fall away from its tree. I think, being able to adopt an artistic attitude different from my teachers, my father and my husband is only possible with an independent, strong personality.*

A.İ.: *I want to focus on the production conditions of your art; the reverse glass paintings, which also include mythological stories, have gained a special place among traditional folk arts. Although the reverse glass painting you mention as “archaic art technique” looks similar to the paintings on paper or canvas, as far as I know, it rather requires a difficult working process. How do you work?*

A.E.M.: *This is a difficult technique. The order of drawing and painting is reverse. You start by signing, drawing and the most specific details. I do not do direct paintings as in traditional reverse glass paintings. I add a contemporary interpretation by applying my own style and painting. There is also the volume. In order to create it, I paint the areas with highlight, first. Normally, these areas are painted last.*

A.İ.: *You produced a series of new works, working in İstanbul and Yahşibey; can you tell a little bit about your process of turning an idea into an artwork, how does it proceed?*

A.E.M.: *This exhibition consists of the works I produced mostly in my studio in Yahşibey and a little bit in İstanbul. Last year, the last week of my last exhibition coincided with the outburst of the pandemic. We closed the exhibition in the last week. It was not something to be underestimated. It was impossible not to be affected, come under the influence of what is happening and prevent it from reflecting to my production as a sensitive artist. An idea or an effect is reflected and should be reflected in the works of an artist, depending on the intensity of sensitivity.*

A.İ.: *What we are experiencing now is a state of limbo, “human relations” have been affected the most from the pandemic, which we do not know how long to last and the theme of the exhibition is just a reference to this subject, can you open it?*

A.E.M.: *Humans and their relationships, which I can hold from one side in various ways, is a very inspiring field for me. At this very point, this obligatory inability to touch each other, entered in the center of my field of painting and my production. My concept has developed “On Touching”.*

A.İ.: *Artists are more productive during this kind of crisis periods and they direct their creativity to the solution of the problems. How did you motivate yourself to work under the current conditions, what kind of music did you listen or what did you watch?*

A.E.M.: *Some of the artists say that “I will go to my studio and cry”, when they will start working. We do not cry but the creation process is painful and grueling. We are only happy when we are able to work. Artists like me, feel guilty when they are not able to work. During the pandemic period, I mostly listened to the sound and silence of nature in my studio in Yahşibey. The music I listened to was the music of leaves, birds and wind. From time to time, I listened to radio FIP which plays the kind of music I like a lot. I watched a movie every night, which I am not*

able to do in the city...

A.İ.: *Art is an adventure, a journey, may I learn your thoughts about today’s art world?*

A.E.M.: *I have a lot to say to the creator or the viewer in the art journey. However, I will only tell two sentences! Fortunately, they exist... Godspeed them.*

A.İ.: *What kind of a process waits for you following an exhibition, until the next exhibition?*

A.E.M.: *When an exhibition is over, I enjoy myself, relax and do the things I postponed. After a while, I get back to the working process little by little. The new concept is usually determined towards the end of the previous exhibition period. In other words, my mind never stops...*

A.İ.: *You have two studios, one in the center and the other in the outskirts. The working environments of the two studios are different than each other. What do you think you cannot work without?*

A.E.M.: *During this very interesting period we are experiencing, I realized again that there is no such thing as “I cannot work without”. My studio in Yahşibey has a lot of facilities as a studio space. It lacks material though. Light is so important for me, I enjoyed it a lot during this period. You get the materials, somehow, you get somethings together. The artist is the one who manages to work with any material in any condition. That’s for sure...*

A.İ.: *Your imagination in building what you make, your worldview seems very close to the art of theater, even the names of your exhibitions sound like a theatre play; am I wrong?*

A.E.M.: *If you ask me, I actually prefer cinema to theatre. The sentence which lies at the heart of each exhibition is the idea that life is a play, a theatre. The titles of the exhibitions aim to relieve the viewer a little and to open them and draw them in the exhibition.*

A.İ.: *There are always a positive view, joy and hope in the paintings, how do you manage this process, what are the resources that nurture your perception of art and yourself?*

A.E.M.: *I have a joyful, hopeful and positive relationship with people, this is how I feel, otherwise, it makes me unhappy. This reflects to my perception of art, as well, it nurtures me and it shapes me.*

A.İ.: *Online and virtual exhibitions came to the fore with the pandemic period. Museums and their archives that we would never see were made available for online access. However, on the other hand, I think, it is not enough to see the photo of an artwork, I think it is necessary to feel its energy, it is necessary to experience it. What are your personal opinions about this issue?*

A.E.M.: *The online exhibitions, online access to art works are good ways for those who do not have the chance to go and see them. However, of course, going near them and watching them closely is the only way to feel those energies.*

A.İ.: *Finally, what would you like to say about the period we are experiencing currently?*

A.E.M.: *There is nothing permanent under this sun.
It changes, it moves and it repeats.
Again and again and again
Life goes on...*

With thanks to my dear friend Prof. Ayşegül İzer who visited my exhibition first and put these nice questions together...

Karşılaşmalar Serisi - Sakince *Encountering Series - Calmly*, 2020
cam altı *reverse glass*
39 x 54 cm

**SIYAH
BEYAZ**

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere 0312 467 7234

istanbul Atatürk Oto Sanayi 2.Kısım 26.sok üst kat no:1051 Maslak

çeviri translation esin aykanat avcı *tasarım design* umut sur